

Förgäves uppå stigen

Lugnt

Folkvisa från Gotland

1. För - gå - ves up - på sti - gen jag dig att mö - ta
2. En vin - ter har för - flu - tit, den vin - ter var så

går, jag ro - par, lyss - nar, och jag ro - par å - ter.
lång, jag ön - ska - de den mån - gen gång till än - da.

Det väd - ret är som blå - ser, de böl - jor - na som slå, men
Du var i mi - na tan - kar, du var u - ti min sång, du

vän - nens röst sig in - te hö - ra lå - ter och
var i mi - na tan - kar vid min slän - da. När

sky - ar - na de gå på him - me - len den blå. Så
vå - ren å - ter kom så grön fast gläd - je - tom, en

van - drar mi - na tan - kar och in - gen vi - la får, så
an - nan fått ditt hjär - ta, som var min hel - ge - dom. Jag

läng - e jag ej fin - ner den jag sö - ker.
tän - ker där - på al - drig u - tan tå - rar.

Förgäves uppå stigen

Folkvisa från Gotland
lugnt

1
Förgäves uppå stigen
jag dig att möta går,

jag ropar, lyssnar,
och jag ropar åter.
Det vädret är
som blåser,
de böljorna som slå,
men vännens röst
sig inte höra låter
och skyarna de gå
på himmelen den blå.
Så vandrar mina tankar
och ingen vila får,
så länge jag ej finner
den jag söker.

2
En vinter har förflutit,
den vinter var så lång,
jag önskade den mången gång
till ända.
Du var i mina drömmar,
du var uti min sång,
du var i mina tankar
vid min slända.
När våren återkom
så grön fast glädjetom,
en annan fått ditt hjärta,
som var min helgedom.
Jag tänker därpå
aldrig utan tårar.

Volkslied aus Gotland*
ruhig

Vergeblich auf dem Pfade
gehe ich, um dir zu begegnen
(*wörtl.* ich dich zu treffen gehe);
ich rufe, lausche
und ich rufe wieder.
Das ist der Wind (*wörtl.* das Wetter),
der bläst,
die Wogen, sie brechen,
doch des Freundes Stimme
sich nicht hören lässt
und die Wolken, sie ziehen
am Himmel, dem blauen.
So wandern meine Gedanken
und finden keine Ruhe
solange ich nicht finde,
den, (den) ich suche.

Ein Winter ist verflossen,
dieser Winter war so lang,
ich wünschte [ihn] oftmals,
(dass er) zu Ende (gehe).
Du warst in meinen Träumen,
du warst in meinem Lied,
du warst in meinen Gedanken
bei meiner Spindel.
Als der Frühling wiederkam,
so grün, aber freudenleer,
(hat)eine andre dein Herz bekommen,
das mein Heiligtum war.
Ich denke daran
nimmer ohne Tränen.

* Gotland: Insel vor der Südküste Schwedens

Nach einem längeren Gedicht von Samuel Johan HEDBORN (1783-1849)